

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Metso Czech Republic, s.r.o.**
sídlem Tovačovská 2910/17, Přerov
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. 45106/16/5100-41451-711055

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci žalobce podal daňově příznání k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období měsíce dubna 2014, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši

7 837 366 Kč. Dne 17. 7. 2014 Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil u žalobce daňovou kontrolu, kterou ukončil dne 26. 11. 2014 závěrem, že nezjistil žádné nedostatky. Platebním výměrem ze dne 1. 12. 2014, č. j. 4162548/14, správce daně stanovil daň v totožné výši jako v daňovém přiznání. Nadměrný odpočet DPH byl poté žalobci vrácen dne 10. 12. 2014. Následně se žalobce z titulu zadržovaného nadměrného odpočtu na DPH domáhal připsání úroku z přeplatku na svůj osobní daňový účet dle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). V pořadí druhou žádost o úrok z vratitelného přeplatku žalobce podal dne 24. 8. 2015, které správce daně nevyhověl,

což žalobci oznámil sdělením ze dne 1. 10. 2015, č. j. 3601261/15/3001-51521-711784. Proti tomuto sdělení se žalobce bránil námitkou dle § 159 daňového řádu, kterou správce daně zamítl rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015. Toto rozhodnutí správce daně žalobce napadl jednak žalobou vedenou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 122/2015, jednak odvoláním, které prvostupňový správce daně rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016, č. j. 683157/16/3001-51521-711784, zamítl a odvolací řízení zastavil z důvodu nepřipustnosti odvolání dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Odvolání žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. 45106/16/5100-41451-711055, jako nedůvodné zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda proti rozhodnutí správce daně o námitce ze dne 4. 12. 2015, č. j. 4032132/15/3001-5521-711784, bylo přípustné odvolání či nikoli. Žalobce se domníval, že poučení, jehož se mu dostalo v rozhodnutí o námitce (tj. že nelze proti tomuto rozhodnutí podat opravný prostředek), bylo nesprávné. Poukázal na skutečnost, že správní soudy dospěly ve své rozhodovací činnosti k závěru, že procesní postup, kterým má být dosaženo výplaty požadovaného úroku, je deklaratorní rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné. V této věci přitom vydané prvostupňové rozhodnutí nebylo podle svého obsahu rozhodnutím o námitce, nýbrž právě oním deklaratorním rozhodnutím o výši úroku z vratitelného přeplatku v nulové výši.
3. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě (viz rozsudek ze dne 13. 5. 2015 ve věci sp. zn. 22 A 10/2015 a usnesení ze dne 25. 7. 2015 ve věci sp. zn. 22 Af 33/2015); a dále Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 5 Afs 51/2015). Z uvedené judikatury je dle názoru žalobce zřejmé, že závěry správce daně o nepřipustnosti odvolání proti rozhodnutí o námitce jsou nezákonné, neboť rozhodnutí o námitce je v dané věci po obsahové stránce rozhodnutím o výši úroku z vratitelného přeplatku v nulové výši, a proto je přezkoumatelné v odvolacím řízení. Správným procesním postupem tak mělo být, že by správce daně na základě námítky daňového subjektu proti sdělení ve věci přiznání úroku dle § 155 daňového řádu měl buď fakticky přiznat právo na úrok, nebo o věci rozhodnout. Vzhledem k tomu, že správce daně o námitce rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015, č. j. 4032132/15/3001-5521-711784, bylo dle žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání přípustné. Správce daně proto pochybil, pokud o odvolání

sám v rámci autoremedury rozhodl, čímž zcela popřel dvojinstančnost daňového řízení. Této pochybení se pak dopustil také žalovaný, který tento nezákonný způsob vyřízení odvolání aproboval a ztotožnil se s postupem prvostupňového správce daně.

4. Žalobce dále upozornil, že správce daně pochybil nejen procesně, ale též v meritu věci, které sice není předmětem této žaloby, avšak okrajově se k němu žalobce v podané žalobě vyjádřil. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že daňové orgány obou stupňů v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu nepřiznaly žalobci právo na kompenzaci v podobě úroku z vratitelného přeplatku za nepřiměřeně dlouhé zdržování odpočtu, ačkoli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 - 34, jehož aplikace se žalobce v této věci dovolával, je v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu opakovaně potvrzován. Povinností správních orgánů tedy bylo a je postupovat v souladu s judikaturou soudů a tuto respektovat. Ačkoli český právní řád nestojí na precedentech, nelze dle žalobce pominout faktický význam rozhodovací praxe při konkretizaci dosahu abstraktních normativních konstrukcí právních předpisů a při dotváření práva vůbec. To z hlediska principu právní jistoty a principu legitimního očekávání. Judikaturu správních soudů tak nelze dle žalobce ignorovat a tuto jsou povinny respektovat nejen soudy, ale také správní orgány. Postup správních orgánů v rozporu s judikaturou by dle názoru žalobce znamenal právní nejistotu a nepředvídatelnost správních rozhodnutí. Žalobce připomněl, že podstatou legitimního očekávání je ve vztahu k rozhodování možno rozumět právo strany projednávaného případu očekávat, že tento bude rozhodnut stejně jako stejný nebo obdobný případ, tj. jako případ, s nímž se projednáváný případ shoduje v podstatných znacích a který již soudem dříve projednáván byl.
5. Žalobce uzavřel, že žalovaný pochybil, když postupoval v rozporu s judikaturou, která výslovně připouští odvolání proti rozhodnutí o námitce, kterým se žalobce domáhal úroku za zdržovaný nadměrný odpočet dle § 155 daňového řádu. V důsledku tohoto pochybení tak žalovaný nesprávně posoudil odvolání žalobce a zamítl je. Žalobou napadené rozhodnutí je tak dle § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nezákonné, a proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v rámci svého vyjádření k podané žalobě shrnul dosavadní průběh předcházejícího řízení a setrval na svých závěrech obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí, na které v plném rozsahu odkázal. Vzhledem k tomu, že samotný proces poukázání úroku z vratitelného přeplatku na žádost, resp. proces podání žádosti o poukázání, není dle žalovaného zvlášť upraven a pouze nárok na úrok z vratitelného přeplatku po poukázání samotného vratitelného přeplatku je zakotven v § 155 odst. 5 daňového řádu jako tomu odpovídající povinnost správce daně, žalovaný uvedl, že jediným správným postupem v případě nespokojenosti žalobce s posouzením žádosti mohla být žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., a to až po vyčerpání podnětu na nečinnost dle § 38 daňového řádu, resp. po jeho odložení

jako nedůvodného. Namísto toho však žalobce v posuzované věci střídavě „zkoušel“ uplatňovat různé procesní instituty v následujícím pořadí: žádost - námitka - podnět na ochranu před nečinností - žádost - námitka - odvolání - odvolání. Nyní vedený soudní spor poté navázal na procesní rozhodnutí, která však meritum původního sporu originálně neposuzovala. Žalobce zvolil dle názoru žalovaného nesprávnou procesní cestu, přičemž odvolání proti rozhodnutí o námitce je nepřípustné přímo dle dikce ustanovení § 159 odst. 4 daňového řádu.

7. Žalovaný se vyjádřil také k argumentaci žalobce komentářovou literaturou a rozsudky správních soudů (Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Ostravě). V této souvislosti uvedl, že žádný z žalobcem citovaných rozsudků není na daný případ přílehlavý, a za takových okolností nemůže být oprávněnou ani námitka žalobce ohledně postupu žalovaného v rozporu s touto judikaturou. Z toho dle žalovaného vyplývá, že jeho postup v řízení nebyl zatížen libovůlí ani nedošlo k narušení principu právní jistoty a legitimního očekávání. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobce

8. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zdůraznil, že správce daně je ke stanovení a vyplacení úroku z nadměrného odpočtu povinen *ex officio*. Jakákoli žádost daňového subjektu je tak nadbytečná. Procesní postup, který je mu žalovaným vytýkán, v žádném případě nelze považovat za pochybení či „zkoušku“. Opakovanou žádostí o vyplacení úroků se žalobce pouze snažil domoci svých práv, která jsou mu garantována zákonem a která mu žalovaný tvrdohlavě odmítá přiznat. Na podporu svých závěrů pak žalobce uvedl relevantní judikaturu, která se sice týká úroků z neoprávněného jednání správce daně, avšak je zcela použitelná i pro případ úroku z nadměrného odpočtu. Žalobce dále zopakoval, že nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného o nepřípustnosti odvolání proti rozhodnutí o námitce. Správní soudy v této souvislosti dospěly k závěru, že procesní postup, kterým má být dosaženo výplaty požadovaného úroku, je deklaratorní rozhodnutí, a proto je proti němu přípustné odvolání. Napadené rozhodnutí tak podle svého obsahu nebylo rozhodnutím o námitce, nýbrž prvostupňovým rozhodnutím o výši úroku z vratitelného přeplatku v nulové výši. Pokud žalovaný uvedl, že mu není známo žádné soudní rozhodnutí, v němž by byly vypořádány procesní argumenty ohledně nemožnosti použití odvolání navazujícího na rozhodnutí o námitce, pak žalobce znovu připomněl usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2015, sp. zn. 22 Af 33/2015, v němž tento soud rozhodoval ve zcela obdobné věci.
9. Rovněž kritika žalovaného, že se žalobce k posouzení nároku na úrok z vratitelného přeplatku vyjádřil pouze okrajově, jelikož hmotněprávní posouzení není předmětem žaloby, není

dle žalobce v tomto případě na místě. Žalobce namítal, že se k hmotněprávnímu posouzení vzniku nároku na vratitelný přeplatek vyjádřil jen krátce právě proto, že samotný vznik nároku

na úrok z nadměrného odpočtu je nesporný. V projednávané věci totiž není pochyb o tom, že k úhradě nadměrného odpočtu u DPH za zdaňovací období měsíce dubna 2014 došlo až dne 10. 12. 2014, tedy déle než sedm měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Žalobce zdůraznil,

že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nutno okamžik vzniku nároku na úrok z nadměrného odpočtu vázat nikoli na vyměření nadměrného odpočtu platebním výměrem, nýbrž již na okamžik uplynutí lhůty tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za které je nárok na odpočet uplatňován. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 7 Aps 3/2013 vyšel ze základní premisy, že každý zásah přesahující spravedlivou míru musí být patřičným způsobem kompenzován. V případě déletrvajícího neodůvodněného zadržování nadměrného odpočtu je přiměřenou kompenzací úrok z nadměrného odpočtu.

10. V návaznosti na výše uvedené se tak žalobce neztotožnil s náhledem žalovaného na aplikaci judikatury či zohlednění komentářové literatury, kterou se žalovaný snaží ignorovat s odkazem

na skutečnost, že jejím autorem je zástupce žalobce (*nota bene* za situace, kdy autorem komentáře je rovněž ředitel žalovaného); a dále se pokouší vyloučit závaznost usnesení Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 22 Af 33/2015, které žalovaný pokládá pouze za jakýsi exces v rozhodovací praxi soudů, nikoli za ustálenou judikaturu. Žalobce k predestované argumentaci žalovaného uvedl, že ačkoli komentářová literatura a judikatura nejsou primárními prameny práva, nelze je v žádném případě ignorovat, či k nim *a priori* přistupovat jako k názorům mylným a nesprávným. Jsou to totiž právě soudy, které právo při řešení konkrétních případů interpretují, a tím je dotvářejí. Ačkoli se tedy v České republice neuplatňuje precedenční systém práva, v zájmu dodržení zásady legitimního očekávání, resp. předvídatelnosti správního rozhodování,

je povinností správních orgánů soudní judikaturu znát, respektovat ji a postupovat v souladu s jejími závěry, což se v případě žalovaného neděje (viz k tomu blíže již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 47/2008 - 97). Žalobce proto závěrem setrval na svém návrhu, aby bylo ve věci rozhodnuto způsobem, který uvedl již v podané žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaný výslovně nepožadoval rozhodnutí věci při ústním jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj

nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

12. V nyní projednávané věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda proti rozhodnutí o námitce vydanému podle § 159 daňového řádu je či není přípustné odvolání. Předmětem přezkumu je tedy toliko otázka, zda daňové orgány správně shledaly nepřipustnost podaného odvolání, na základě čehož správce daně odvolání zamítl a odvolací řízení zastavil dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu, aniž by meritorně zkoumal obsah podaného odvolání a žalobcem uplatněné odvolací námitky.
13. V situaci, kdy ustanovení § 159 odst. 4 daňového řádu výslovně upravuje, že *proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky*, a tohoto poučení se žalobci dostalo přímo v závěru rozhodnutí o námitce ze dne 4. 12. 2015, č. j. 4032132/15/3001-5521-711784, pak uplatnění tohoto řádného opravného prostředku proti rozhodnutí o námitce skutečně představuje nepřipustné podání – nepřipustné odvolání. Krajský soud se tedy ztotožňuje se závěry daňových orgánů obou stupňů, že se jednalo o nepřipustné podání, jehož zamítnutím pro nepřipustnost a zastavením odvolacího řízení ve smyslu § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu nedošlo k porušení daňového řádu.
14. K poukazům žalobce na skutečnost, že rozhodnutí o námitce ve skutečnosti dle svého obsahu představuje deklaratorní rozhodnutí o výši úroku z vratitelného přeplatku v nulové výši, a jako takové je tedy přezkoumatelné odvoláním, krajský soud uvádí, že pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu skutečně dovodila, že o úroku z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu se vydá rozhodnutí ve smyslu § 101 odst. 1 téhož zákona, neboť z hlediska právní jistoty daňových subjektů a účinného přístupu k soudní ochraně je zásadní, aby se o existenci a výši nároku rozhodovalo na základě formalizovaného postupu (srovnej k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 - 23, publikovaný pod č. 3565/2017 Sb. NSS, ve věci *ALLIED GROCERS*).
15. V dané věci ovšem nelze odhlížet od skutečnosti, že žalobce (patrně z důvodu procesní opatrnosti) souběžně podal proti rozhodnutí o námitce ze dne 4. 12. 2015 jak odvolání, tak přímo žalobu ke Krajskému soudu v Brně, vedenou pod sp. zn. 29 Af 122/2015. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 29 Af 122/2015 - 31, srovnej zejména bod [19] odůvodnění, krajský soud k věci samé vyslovil, že žádosti žalobce o úrok z vratitelného přeplatku nebyly žalovaným Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj vyřizovány formalizovaným postupem, ale sděleními, proti kterým se žalobce bránil námitkami. Rozhodnutím o druhé z námitek ze dne 4. 12. 2015, č. j. 4032132/15/3001-5521-711784, pak Finanční úřad pro Jihomoravský kraj dle krajského soudu svůj postup tzv. „zprocesnil“. Krajský soud poté pokračoval, že „vzhledem k tomu, že proti tomuto rozhodnutí nelze dle § 159 odst. 3 (pozn.: správně odst. 4) daňového řádu uplatnit opravné prostředky, jednalo se o rozhodnutí konečné, podléhající soudnímu přezkumu. Z tohoto

důvodu se jím (tedy rozhodnutím o druhé námitce) soud zabýval“. Výsledkem meritorního soudního přezkumu rozhodnutí o námitce pak bylo zrušení tohoto rozhodnutí soudem a vrácení věci Finančnímu úřadu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 29 Af 122/2015 - 31, dostupném na www.nssoud.cz, krajský soud dále konstatoval, že co se týká samotné hmotněprávní povahy věci, byly otázky vznesené žalobcem v mezidobí vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne

25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 - 34, dostupném na www.nssoud.cz, ve věci *KORDÁRNA*, Nejvyšší správní soud uvedl, že uplatní-li plátce DPH nárok na nadměrný odpočet a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcí za období od počátku čtvrtého měsíce do skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Tento závěr byl následně potvrzen např. v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 - 23, publikovaném pod č. 3565/2017 Sb. NSS, ve věci *ALLIED GROCERS*; nebo např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Afs 286/2017 - 26, dostupném na www.nssoud.cz, ve věci *EKO Logistics*.

16. Je tedy zřejmé, že pokud senát 29 Af zdejšího krajského soudu, který posuzoval skutkově naprosto shodné skutkové okolnosti ve věci téhož žalobce, přistoupil k meritornímu přezkoumání rozhodnutí o námitce ze dne 4. 12. 2015, č. j. 4032132/15/3001-51521-711784, s odůvodněním, že správce daně vydáním tohoto rozhodnutí svůj postup tzv. „zprocesnil“, že proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání a že se jedná o rozhodnutí konečné podléhající soudnímu přezkumu, krajský soud se s těmito závěry v plném rozsahu ztotožňuje

a nemá důvod se od nich v nyní souzené věci odchýlit – viz též bod 13. odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobci se tak v řízení ve věci sp. zn. 29 Af 122/2015 dostalo plného soudního přezkumu a posouzení všech jeho námitek týkajících se věci samé (tj. nároku žalobce na úrok z vratitelného přeplatku), které senát 29 Af krajského soudu shledal důvodnými, a rozhodnutí

o námitce ze dne 4. 12. 2015 zrušil a věc vrátil Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj k novému řízení a projednání se závazným právním názorem.

17. V nyní vedeném soudním řízení, jehož předmětem je toliko otázka přípustnosti odvolání proti rozhodnutí o námitce (kdy toto odvolání žalobce podal souběžně s žalobou vedenou pod sp. zn. 29 Af 122/2015), tak krajský soud vycházel také z dřívějších závěrů rozsudku ve věci sp. zn. 29 Af 122/2015, v němž krajský soud pokládal toto rozhodnutí (i co do svého obsahu) za rozhodnutí o námitce (nikoli tedy za deklaratorní rozhodnutí ve věci úroku z vratitelného přeplatku v nulové výši, jak namítal žalobce) a jako takové ho také věcně přezkoumal, neboť jej pokládal za rozhodnutí konečné, proti němuž zákon (daňový řád v ustanovení § 159 odst. 4) nepřipouští odvolání. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje, což ostatně vyjádřil již výše, v bodě 13. odůvodnění tohoto rozsudku.

18. Krajský soud se proto nedomnívá, že by postup žalovaného mohl být v daném případě hodnocen jako libovůle, či že by jeho postupem mohlo dojít k narušení principu právní jistoty a legitimního očekávání. Naopak má za to, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu s ustanovením § 159 odst. 4 daňového řádu, pokud dospěli k závěru, že proti rozhodnutí o námitce není možné řádný opravný prostředek uplatnit.
19. V návaznosti na výše uvedené se pak krajský soud již dále nezabýval námitkami žalobce, vyjadřujícími nesouhlas s hmotněprávním posouzením nároku žalobce na úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu (včetně s tím spojených odkazů na relevantní judikaturu správních soudů), neboť tyto nebyly (a nemohly být) předmětem řízení v projednávané věci. Nadto již bylo uvedeno výše, že tyto námitky byly věcně posouzeny, vyhodnoceny a shledány důvodnými již v dříve vedeném řízení u Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 29 Af 122/2015.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. listopadu 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu